

РЕШЕНИЕ

№ 657

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12539** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. Ц. Б. срещу съдебно решение от 02.11.2020 г. по нахд. № 9538/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 96 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 42-0000706/15.05.2020 г., издадено от директора на Районна дирекция "Автомобилна администрация" /РД "АА"/ [населено място], с което на касатора на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП) е наложена глоба в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 18, т. 5 от Наредба № 34/06.12.1999г. на МТ (Наредбата).

Моли решението на въззивния съд като неправилно и незаконосъобразно да бъде отменено. Навеждат се аргументи, че АУАН е съставен в противоречие със закона. Излага доводи, че не е извършил вмененото му нарушение. Претендира разноски.

Ответникът - Районна дирекция "Автомобилна администрация", [населено място], редовно призован, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, намира, че жалбата като подадена в срока по чл. 211 от АПК, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля - актосъставител А. Г. К., свидетелите- служители в 02 РУ-СДВР Л. С. Н. и Н. И. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях, е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установил е, че безспорно е осъществен съставът на нарушението, като имуществената санкция в размер на 2 000 лв. е съобразена със законоустановения размер. Приел е, че не са налице основания за приложение нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, поради което не следва да се повтарят.

В допълнение следва да се отбележи, следното: Не са налице сочените от касатора нарушения на административно- производствените правила при издаването на АУАН и НП. В този смисъл неоснователно е и възражението, изложено с касационната жалба, във връзка с начина на установяване на нарушението. АУАН в случая е съставен въз основа на материалите по ДП № 15024/2020 г. по описа на 02 РУ - СДВР и пр.пр. № 1285/2020 по описа на СРП, включително докладна записка, изготвена от служители на 02 РУ - СДВР, които са констатирали нарушението. Съставяне на АУАН въз основа на документ е регламентирано в чл. 40, ал. 4 от ЗАНН. Свидетел на нарушението може да бъде всяко физическо лице. В случая, актосъставителят е установил обстоятелствата относно датата, мястото и конкретното нарушение на база документи, които са събрани и изпратени от СРП и СДВР и видно от приложения по делото АУАН, противно на твърденията на касатора, същият притежава всички необходими реквизити- включително три имена, адрес и ЕГН на свидетел. Следва да се отбележи, че когато АУАН се съставя въз основа на документ може да се състави и в отсъствие на свидетели. В случая АУАН е съставен в присъствието на един свидетел и нарушителя, който не е отразил възражения. В обобщение, съдът намира, че както АУАН, така и НП са връчени по надлежния ред и

при издаването им не са допуснати нарушения, които да ограничават правото на защита на наказаното лице.

Съгласно чл.18, т.5 от Наредба №34/1999г. за таксиметров превоз на пътници, водачът на лек таксиметров автомобил трябва да отговаря на изисквания, между които и да притежава удостоверение "водач на лек таксиметров автомобил", валидно за съответната община. От приетите в хода на съдебното следствие устни и писмени доказателства, по категоричен начин се установява, че към момента на извършване на проверката касаторът не притежава удостоверение "водач на лек таксиметров автомобил". Твърдението, че същият не е извършвал таксиметров превоз и поради това не притежава процесното удостоверение, не намира подкрепа в данните по делото. Показанията на двамата свидетели- очевидци, които са безпротиворечиви и съдът кредитира изцяло, сочат категорично, че изискването на чл. 46 от Наредбата, при преустановяване на работа водачът да постави на предното стъкло на автомобила табела "Не работи" и да свали, или закрие с калъфка знака "Такси", не е било спазено. Освен това, противно на изложеното в жалбата, легалната дефиниция на "таксиметрови превози" по пар. 1, т. 26 от ДР на ЗАвтПр, не въвежда изискване да има плащане, за да се осъществи фактическият състав на "таксиметров превоз". Фактът, че към момента на извършване на проверката, управлявания от касатора автомобил е бил облепен с лепенки на таксиметрова фирма, бил е с включен касов апарат, светеща зелена светлина, режим "свободен" и е имал поставена табела "Такси", води до извода, че същият е функционирал именно като таксиметров превоз. обстоятелството дали в конкретния момент е бил превозван клиент е ирелевантно, тъй като за извършването на таксиметрова дейност е достатъчно водачите само да държат колите в готовност за изпълнение на пътуване до определена от клиент цел (пар. 1, т. 26 от ДР на ЗАвтП).

С оглед изложеното, съдът намира, че правилно на К. Ц. Б. е ангажирана отговорност за нарушение по чл.18, т.5 от Наредба № 34/06.12.1999г. за таксиметров превоз на пътници. В случая, тъй като водачът няма редовно издаден съответен документ, правилно е определена и санкционната норма - чл. 93, ал.1, т. 1 от ЗАвП, според която водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без редовно издадени лиценз, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му, се наказва с глоба 2000 лв. - при първо нарушение. Глобата е определена в закона в абсолютен размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за наличието на смекчаващи или отегчаващи отговорността обстоятелства. В този смисъл, притежаването на удостоверение е не само формално изискване, а документ, който удостоверява квалификацията на водача да осъществява таксиметров превоз на пътници и цели гарантиране безопасността им, поради което липсата на такъв документ не може да се приеме за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че от страна на въззивната инстанция е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалният закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора на касатора не се следват разноси по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК във вр. с чл. 63, ал.1, изр.второ от ЗАНН , Административен съд София - град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 02.11.2020 г. по нахд. № 9538/2020 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 96 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.